

مقایسه پرخاشگری کودکان خیابانی پسر بهزیستی بندرعباس و کودکان عادی

محمد زمانی¹، اقبال زارعی²

1. دانشجوی کارشناسی ارشد رشته روانشناسی بالینی دانشگاه آزاد اسلامی، واحد بندرعباس، ایران

2. دانشیار دانشگاه هرمزگان، ایران

• پست الکترونیک نویسنده ی مسئول: Naad.bandarabas@yahoo.com

• شماره تماس نویسنده مسئول: 09170341746

چکیده

این پژوهش با هدف مقایسه پرخاشگری کودکان خیابانی پسر بهزیستی بندرعباس و کودکان عادی انجام گرفت. روش اجرای پژوهش علی-مقایسه ای بود. جامعه آماری پژوهش شامل تمام کودکان خیابانی پسر شهر بندرعباس بود. نمونه آماری تحقیق 62 آزمودنی مرکز کودکان خیابانی بندرعباس بود. ابزار گردآوری اطلاعات شامل پرسشنامه پرخاشگری باس و پری بود. تجزیه و تحلیل داده های تحقیق از طریق آزمون t مستقل انجام شد. نتایج نشان داد که بین پرخاشگری کودکان خیابانی پسر بهزیستی بندرعباس و کودکان عادی (با توجه به مقدار $t=5.978$ و $p=0.001$) تفاوت معنا داری وجود دارد. به گونه ای که کودکان خیابانی از پرخاشگری بالاتری برخوردار می باشند.

کلمات کلیدی: پرخاشگری، کودکان خیابانی، علی مقایسه ای.

مقدمه

امروزه، در اکثر جوامع پدیده ای به نام پرخاشگری کودکان رواج زیادی پیدا کرده است. این پدیده اکثر والدین و معلمان را نگران کرده است و همه سعی دارند به نحوی این مساله را کنترل کنند. روان شناسان اجتماعی پرخاشگری را مشتمل بر رفتارهایی می دانند که فرد به خود یا دیگران آزار جسمانی وارد می کند. به عبارت دیگر پرخاشگری یعنی تحمیل عمدی برخی از شکل های صدمه و آسیب به خود یا دیگران (یعقوبی، سهرابی، مفیدی، 1389).

پرخاشگری در کودکان دو شکل دارد: پرخاشگری کلامی و پرخاشگری فیزیکی. کودکی که پرخاشگری کلامی دارد ممکن است مکررا به مشاجرات لفظی، ناسزاگویی، فریاد و انتقاد از کودکان دیگر اقدام کند، یا با نحوه صحبت خود سبب سرافکندگی و ایجاد احساس حقارت و گناه در آنان از طریق نحوه صحبت با آنان مبادرت کند. پرخاشگری فیزیکی به شکل کتک کاری، گلاویز شدن، هل دادن، تکان دادن، پرتاب اشیا به سوی یکدیگر، و مشت بازی تظاهر کند (رایس¹، 1992).

¹ Rice